

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2020

Nummer 30, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1554](#) 06-10-2020

Krachtens wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 184 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1562](#) 06-10-2020

Herziening op basis van het feit dat uit gegevens van het RDW blijkt dat de blauwe Volkswagen Polo op naam van de aanvrager stond geregistreerd ten tijde van de ten laste gelegde poging tot diefstal.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1488](#) 06-10-2020

Kon het hof oordelen dat het door verdachte toegepaste geweld niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en dat hem daarom geen beroep toekwam op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1558](#) 06-10-2020

Oordeel hof dat overschrijding redelijke termijn in hoger beroep geen aanleiding geeft tot strafvermindering begrijpelijk?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1483](#) 06-10-2020

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1484](#) 06-10-2020

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1496](#) 06-10-2020

Klacht over verwerping verweer strekkend tot niet-ontvankelijkverklaring OM in de vervolging, omdat het OM in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude heeft gehandeld door verdachte te vervolgen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1563](#) 06-10-2020

OM niet-ontvankelijk na mondelinge toezegging?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1560](#) 06-10-2020

Middel over aftrek elektriciteitskosten bij vaststelling wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennep teelt.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1504](#) 06-10-2020

Fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de AWR?

Annotatie

[Opzettelijk niet volgen ambtelijk bevel. Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1554.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Pleitbaar standpunt omzetbelasting? Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1504.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Beroep op uitvoering wettelijk voorschrift, artikel 42 Sr. Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1488.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Opzettelijk niet volgen ambtelijk bevel. Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1554.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie opzettelijk niet voldoen aan een bevel, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar belast met het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de verdachte niet heeft voldaan aan een bevel gegeven 'krachtens wettelijk voorschrift' als bedoeld in artikel 184 Sr.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 184 lid 1 Sr, artikel 151b Gemeentewet, artikel 50 WWM, artikel 51 WWM en artikel 52 WWM toepasselijk zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op artikel 184 lid 1 Sr. Die bepaling eist een 'krachtens wettelijk voorschrift' gegeven bevel of gedane vordering. Een dergelijk voorschrift moet uitdrukkelijk inhouden dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het geven van een bevel of het doen van een vordering (vgl. ECLI:NL:HR:2008:BB4108).

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 151b lid 1 Gemeentewet de officier van justitie in een veiligheidsrisicogebied onder meer de bevoegdheid van artikel 51 lid 3 WWM kan toepassen. Die bevoegdheid heeft betrekking op het onderzoeken van vervoermiddelen op wapens of munitie. Met het oog op het toepassen van onder meer deze bevoegdheid kunnen opsporingsambtenaren op grond van artikel 51 lid 4 WWM van de bestuurders van voertuigen en van de schippers van vaartuigen vorderen dat deze de vervoermiddelen tot stilstand brengen, deze vervoermiddelen naar een door hen aangewezen plaats overbrengen en overeenkomstig hun aanwijzingen ter zake medewerking verlenen.

De bewezenverklaring houdt in dat het bevel van de daar genoemde ambtenaar van politie is gegeven krachtens artikel 151b Gemeentewet en artikel 50, 51 en 52 WWM. Daarmee heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het in de bewezenverklaring bedoelde bevel is gegeven krachtens de in artikel 51 lid 4 WWM neergelegde bevoegdheid van een opsporingsambtenaar om van de bestuurder van een voertuig te vorderen dat deze het voertuig tot stilstand brengt zodat het

voertuig kan worden onderzocht op de aanwezigheid van wapens of munitie. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat het in de bewezenverklaring bedoelde bevel is gegeven 'krachtens wettelijk voorschrift' als bedoeld in artikel 184 lid 1 Sr, in aanmerking genomen dat uit de bewijsmiddelen blijkt dat het bevel door de opsporingsambtenaar is gegeven in een veiligheidsrisicogebied als bedoeld in artikel 151b Gemeentewet waar een last van de officier van justitie als bedoeld in artikel 51 lid 3 WWM van kracht was en gelet op hetgeen is overwogen, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook niet onbegrijpelijk.

ANNOTATIE

Pleitbaar standpunt omzetbelasting? Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1504.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie feitelijk leidinggeven aan het door een rechtspersoon begaan van opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist of onvolledig doen, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, en feitelijk leidinggeven aan het door een rechtspersoon begaan van valsheid in geschrift, is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het opzet van de verdachte en bevat onder meer een deelklacht over het oordeel van het hof dat het standpunt dat bij de verkoop van het pakket [a-straat 1] geen omzetbelasting was verschuldigd, niet kan worden aangemerkt als een pleitbaar standpunt.

Het hof heeft het verweer waarop de klacht doelt, als volgt samengevat en verworpen:

‘Volgens de verdediging is subsidiair sprake van een pleitbaar standpunt, zodat ook op die grond opzet niet kan worden bewezen. In dit verband is aangevoerd dat ingevolge recente jurisprudentie van de Hoge Raad een akte van levering (en daarmee volgens de verdediging ook een nota van afrekening) geen formele BTW verschuldigdheid kan opleveren. Dientengevolge dient enkel naar de materiële kenmerken van de prestatie te worden gekeken. Naar objectieve maatstaven, en gemeten aan het tijdstip van handelen zijn volgens de verdediging voldoende fiscale argumenten aan te voeren voor het betoog dat op de levering van de eerste onverdeelde helft van [a-straat 1] geen BTW verschuldigd is, aangezien het een vrijgestelde levering betrof. De pleitbaarheid daarvan blijkt reeds uit de omstandigheid dat de belastinginspecteur ten aanzien van de BTW-plichtigheid van de levering van de tweede onverdeelde helft van [a-straat 1] het standpunt heeft ingenomen dat deze levering zonder BTW kan omdat “over de toepassing van artikel 31 Wet OB verschillend kan worden gedacht”.’

Het hof dient voorts te beoordelen of sprake is van een pleitbaar standpunt. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

‘Hof Amsterdam Belastingkamer

In de op 3 november 2008 ingediende aangifte omzetbelasting is niet begrepen het in de nota van afrekening van de Rochdale-transactie opgenomen bedrag van € 1.486.750. De belastingdienst heeft ter zake een naheffingsaanslag opgelegd waarin dit bedrag is begrepen. Het daartegen gerichte beroep is door de rechtbank Noord-Holland afgewezen. In hoger beroep zijn bij de belastingkamer de volgende (voor zover in deze strafzaak van belang) drie geschilpunten aan de orde:

(...)

3. is omzetbelasting verschuldigd op grond van art. 37 Wet OB.

(...)

Artikel 37 Wet OB

Het hof voegt daar – volledigheidshalve – aan toe dat ook als anders moet worden geoordeeld, namelijk dat er sprake is van een pleitbaar standpunt ten aanzien van het eerste of tweede bij de belastingkamer genoemde geschilpunt, dit niet leidt tot een ander oordeel in de onderhavige strafzaak.

Immers, reeds op grond van artikel 37 Wet OB (de belastingkamer is daar niet aan toe gekomen, omdat al op andere gronden werd geconcludeerd tot belastbaarheid) was [A] gehouden tot het aangeven en voldoen van het in (de akte van levering en) de nota van afrekening genoemde bedrag aan omzetbelasting.

Dat de Hoge Raad op 25 november 2016 ‘om gaat’ (in afwijking van de tot op dat moment staande jurisprudentie) en oordeelt dat een (passage uit een) akte van levering niet is aan te merken als een factuur op grond waarvan betaling kan worden gevorderd, was in 2008 nog niet kenbaar en zeker niet te voorzien. Er was derhalve ten tijde van het doen van aangifte geen sprake van een pleitbaar standpunt om af te zien van aangifte van de omzetbelasting op de Rochdale-deal.

Het hof voegt daar aan toe dat genoemd arrest ziet op (passages in) notariële akten van levering, die niet meer inhouden “dan de ten overstaan van de notaris afgelegde verklaring van de partijen bij de (ver)koopovereenkomst dat de koopprijs een bepaalde som bedraagt en dat daarover omzetbelasting naar het tarief van 19 percent verschuldigd is”. Echter, naast een dergelijke akte van levering zoals door de Hoge Raad omschreven, is bij de Rochdale-deal ook een aparte nota van afrekening opgemaakt door de notaris. Daarin is de levering nauwkeurig omschreven, alsmede de verkoopprijzen van de onderdelen plus het bedrag van de verschuldigde omzetbelasting. Het hof acht voorts van belang dat bij dergelijke

verkooptransacties door [A], zoals de verdachte heeft verklaard, nooit een (aparte) verkoopfactuur werd opgemaakt en uitgereikt. Volstaan werd met het ondertekenen van de nota van afrekening. Betaling (en daarmee ook de invordering) door Rochdale (en andere kopers) werd gedaan op basis van de nota van afrekening. De nota van afrekening heeft bij [A] de plaats (ingenomen) van een “eigen” verkoopfactuur, wordt ook door de bestuurder van [A] voor akkoord ondertekend, en is daarmee aan te merken als “een factuur” als bedoeld in art. 37 Wet OB.

Nu de nota van afrekening bij [A] daarmee de functie van factuur vervult, mist laatstgenoemd arrest in het onderhavige geval toepassing. Reeds op grond van artikel 37 Wet OB had [A] omzetbelasting moeten aangeven, een andersluidend (objectief gezien) pleitbaar standpunt ontbreekt.’

De Hoge Raad haalt de overwegingen in r.o. 3.4.4-3.4.7 van ECLI:NL:HR:2017:638 van de belastingkamer van de Hoge Raad – door de strafkamer van de Hoge Raad onder meer aangehaald in ECLI:NL:HR:2017:2542 – omtrent een fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de AWR aan.

De Hoge Raad overweegt dat het hof heeft overwogen dat [A] reeds op grond van artikel 37 Wet OB omzetbelasting had moeten aangeven en voldoen. Artikel 37 Wet OB bepaalt dat degene die op enigerlei wijze melding maakt van omzetbelasting welke hij, anders dan op grond van dit artikel, niet verschuldigd is geworden, die belasting verschuldigd wordt op het tijdstip waarop hij die factuur uitreikt en deze belasting op aangifte moet voldoen. Deze bepaling moet worden uitgelegd in het licht van artikel 203 Btw-richtlijn 2006. Op grond van artikel 203Btw-richtlijn 2006 is btw verschuldigd door eenieder die deze belasting op een factuur vermeldt. In dit verband moet onder ‘factuur’ worden verstaan elk bescheid waarin van een ander betaling wordt gevorderd. De belastingplichtige die met een dergelijk bescheid ten onrechte de betaling van een als ‘btw’ aangeduid bedrag opeist van een ander (niet zijnde een particulier-eindgebruiker), wordt dit bedrag dus op de voet van artikel 37 Wet OB verschuldigd (vgl. ECLI:NL:HR:2016:356).

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat naast een akte van levering van het pakket [a-straat 1] ook een aparte nota van afrekening opgemaakt is door de notaris waarin de levering nauwkeurig is omschreven en waarin de verkoopprijzen en het bedrag van de verschuldigde omzetbelasting zijn vermeld, dat de betaling aan [A] op basis van deze nota van afrekening is verricht, dat bij dergelijke verkooptransacties door [A] nooit een aparte verkoopfactuur werd opgemaakt en uitgereikt, en dat deze nota van afrekening, welke door de bestuurder van [A] voor akkoord werd ondertekend, bij [A] derhalve de plaats heeft ingenomen van een ‘eigen’ verkoopfactuur. De Hoge Raad oordeelt het op deze vaststellingen

gebaseerde oordeel van het hof dat de nota van afrekening daarmee aan te merken is als ‘een factuur’ als bedoeld in artikel 37 Wet OB, gelet op hetgeen is vooropgesteld, geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en ook niet onbegrijpelijk is. De Hoge Raad oordeelt dat het hieruit voortvloeiende oordeel van het hof dat niet kan worden gezegd dat [A] ten tijde van het doen van haar aangifte – naar objectieve maatstaven gemeten – redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze aangifte, ondanks het niet daarin opnemen van de aldus door haar in rekening gebrachte omzetbelasting, toch juist was, evenmin onjuist of onbegrijpelijk is.

De Hoge Raad overweegt dat nu deze grond, waarop het hof zijn oordeel dat de verdachte zich niet op een pleitbaar standpunt kan beroepen heeft gebaseerd, dat oordeel zelfstandig draagt, de eerste deelklacht van de klacht voor het overige geen bespreking behoeft.

ANNOTATIE

**Beroep op uitvoering wettelijk voorschrift, artikel 42 Sr.
Commentaar bij Hoge Raad 6 oktober 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1488.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie poging tot doodslag is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat het door de verdachte toegepaste geweld niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en dat hem daarom geen beroep toekomt op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring onder meer overwogen dat het op basis van het verhandelde ter terechtzitting en het dossier vaststelt dat benadeelde op 6 oktober 2014, 's nachts in het centrum van Den Haag, zich onttrok aan een controle van de politie door met zijn auto, met daarin vier andere inzittenden, weg te rijden. Vervolgens negeerde hij een stopteken van verbalisant, die zich samen met een andere verbalisant op de rijbaan bevond, waardoor beide verbalisanten voor de auto opzij moesten gaan, om ternauwernood te voorkomen dat zij zouden worden aangereden. De verdachte had die avond dienst als motoragent. Hij zette, op zijn motor, de achtervolging in en hoorde tijdens de achtervolging via de portofoon dat de auto van benadeelde op collega's was ingereden. Tijdens de achtervolging heeft de verdachte waargenomen dat benadeelde een wegblokkade van een politieauto ontweek en dat hij zeer gevaarlijk rijgedrag vertoonde, onder andere door met veel te hoge snelheid te rijden. De achtervolging eindigde uiteindelijk op de hoek van de Stationsweg met de Hoefkade, waar een politieauto de weg versperde. De benadeelde stapte uit en rende weg, kennelijk om aan de politie te ontkomen. De verdachte nam op dat moment de beslissing om vanaf zijn tot stilstand gebrachte motor aanhoudingsvuur te gebruiken, waarbij hij tweemaal heeft geschoten en de benadeelde, die door bleef rennen, tweemaal heeft geraakt. Niet ter discussie staat dat de verdachte op 6 oktober 2014 in Den Haag (ter hoogte van de kruising Stationsweg/Hoefkade) met een vuurwapen twee kogels in de richting van de benadeelde heeft afgevuurd, waarbij een kogel het (achter)hoofd van de benadeelde heeft geraakt/geschampt en een kogel het (onder)lichaam van die benadeelde is binnengedrongen. Het hof heeft het verweer waarop de klacht doelt, als volgt samengevat en verworpen:

“Ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat geen discussie (meer) bestaat over de vraag of de verdachte bevoegd was om de benadeelde aan te houden op verdenking van een poging tot doodslag op een of meer politieambtenaren. Het hof onderschrijft dat de verdachte daartoe bevoegd was. Ook staat niet ter discussie dat de aanhoudingsbevoegdheid in zijn algemeenheid het gebruik van gepast geweld met zich mee kan brengen. Waar het in deze zaak om gaat is de vraag of de verdachte in de gegeven omstandigheden met zijn wapen heeft mogen schieten op de verdachte.

Als de politie overgaat tot het gebruik van een vuurwapen, dient dat getoetst te worden aan artikel 7 van de Ambtsinstructie, dat de situaties beschrijft waarvan minimaal sprake moet zijn voordat de politieambtenaar kan overgaan tot het gebruik van zijn vuurwapen. Dat laat onverlet dat het handelen van de politieambtenaar daarnaast altijd dient te voldoen aan de eisen die de Politiewet 2012 hieraan stelt, meer specifiek de eisen zoals neergelegd in artikel 7, eerste en vijfde lid, van de Politiewet 2012, te weten die van subsidiariteit en proportionaliteit.

Ook de IBT (Interne Bijstands Team)-deskundigen Verhoeven en In ‘t Veld hebben in hun verklaringen, afgelegd in deze zaak, benadrukt dat het toegepaste geweld steeds aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit moet voldoen. Zo geeft Verhoeven aan dat er tijdens de training van aanhoudingsvuur veel aandacht is voor proportionaliteit en subsidiariteit en dat er niet alleen wordt getraind op het gebruik van het vuurwapen, maar ook op het “afschalen”.

Bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheden dient de opsporingsambtenaar derhalve altijd deze grenzen in acht te nemen. Met de advocaat-generaal komt het hof tot het oordeel dat het door de verdachte toegepaste geweld in de gegeven situatie niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Het hof neemt hierbij de volgende omstandigheden in aanmerking.

1. Geen gevaar

Het hof stelt vast dat de benadeelde alleen was toen hij wegrende, te voet en ongewapend. Dat er vanaf het moment dat de benadeelde zijn auto had verlaten en wegrende sprake was van enig (acuut dreigend) gevaar blijkt niet uit de stukken in het dossier en is evenmin geconcretiseerd door de verdachte. Immers, de verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep weliswaar verklaard dat hij vond dat de wegrende verdachte (hof: de benadeelde) een groot gevaar vormde voor zijn omgeving, maar kon – desgevraagd – niet zeggen waarom hij dat vond. Bovendien stelt het hof vast dat noch in het dossier, noch in de verklaringen van de verdachte aanwijzingen te vinden zijn dat de verdachte vuurwapengevaarlijk was. Overigens heeft de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep verklaard dat zijn aanvankelijke gedachte dat de benadeelde mogelijk vuurwapengevaarlijk was niet heeft

bijgedragen aan zijn beslissing om aanhoudingsvuur te gebruiken.

2. Risicovolle omstandigheden ter plaatse

Voorts overweegt het hof dat de verdachte door te schieten vanaf zijn motor, terwijlde benadeelde voorovergebogen wegrende over een stuk opgebroken terrein met zand, aanzienlijke risico's heeft genomen. De benadeelde had dodelijk geraakt kunnen worden. Daar komt nog bij dat de kogels werden afgevuurd in de richting van een woonwijk/winkelgebied in de omgeving van station Holland Spoor, terwijl er diverse personen in de nabije omgeving liepen. Dit alles vormde een groot risico dat eveneens dient te worden betrokken in de beoordeling van de geoorloofdheid van het vuurwapengebruik.

3. Andere middelen om het doel te bereiken

Het hof overweegt ten slotte dat het in dit concrete geval geenszins noodzakelijk was om de verdachte aan te houden door op hem te schieten, omdat het doel van aanhouding op een andere manier kon worden bereikt. Het hof neemt daarbij in aanmerking dat een politiebus zichtbaar vlakbij de verdachte stond (deze blokkeerde de benadeelde de doorgang), met daarin twee verbalisanten. Zij waren derhalve ter plaatse en konden een achtervolging inzetten. Een derde verbalisant, één van deze verbalisanten, heeft verklaard dat zij, toen zij zag dat de benadeelde uit de auto was gestapt en wegrende, achter hem aan had willen rennen. Op het moment dat zij met dat doel was uitgestapt en met het portier open op een meter afstand naast de politieauto stond, hoorde zij echter dat er geschoten werd en is zij niet achter de benadeelde aangerend, omdat zij niet in de vuurlijn terecht wilde komen. Het hof kan niet inzien waarom de verdachte – zoals hij heeft verklaard – in de veronderstelling verkeerde dat zijn collega, de derde verbalisant niet achter de benadeelde aan zou gaan. Uit haar hiervoor genoemde verklaring blijkt dat de derde verbalisant hiertoe niet of nauwelijks de gelegenheid heeft gehad – er werd immers al geschoten voordat ze tot actie over kon gaan. Ook uit de camerabeelden volgt dat de verdachte zijn collega niet de tijd heeft gegund te handelen. Immers, op de beelden is te zien dat de auto waarin de benadeelde zich bevindt al rijdend te 21:20:35 in beeld komt en te 21:20:36 nog steeds rijdend in beeld is. De verdachte grijpt te 21:20:38 zijn vuurwapen vast. Te 21:20:39 schiet hij en om 21:20:40 weer.

Ook overigens was een achtervolging in deze situatie logisch en voor de hand liggend geweest.

Op basis van het voorgaande is het hof van oordeel dat de verdachte zijn bevoegdheid om aanhoudingsvuur te gebruiken, welke bevoegdheid hem uit hoofde van zijn functie toekwam op grond van artikel 7 van de Politiewet 2012, uitgewerkt in artikel 7 van de Ambtsinstructie, heeft overschreden door in strijd te handelen met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr slaagt niet, omdat de verdachte het wettelijk voorschrift op de uitvoering waarvan hij zich beroept, niet naar behoren (want niet conform de hierin verankerde eisen van proportionaliteit en subsidiariteit) heeft uitgevoerd. Overigens worden de grenzen van een geslaagd beroep op artikel 42 Sr altijd gevormd door diezelfde eisen van de proportionaliteit en subsidiariteit. De hiervoor onder 1 tot en met 3 genoemde omstandigheden staan ook om deze reden aan een geslaagd beroep op artikel 42 Sr in de weg.'

De Hoge Raad overweegt dat het toepasselijke juridisch kader in ECLI:NL:PHR:2020:592 onder 8 tot en met 12 is weergegeven. De Hoge Raad overweegt dat in het bijzonder kan worden gewezen op artikel 42 Sr, artikel 3 Politiewet, artikel 7 lid 1 en 5 Politiewet en artikel 7 lid 1 en 4 van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere politieambtenarende, en haalt die zoals ze luiden ten tijde van het bewezen verklaarde aan. De Hoge Raad overweegt dat in een geval als het onderhavige, waarin een politieambtenaar wordt vervolgd wegens een geweldsmisdrijf omdat hij ter aanhouding van een verdachte vuurwapengeweld heeft aangewend, uit het juridisch kader volgt dat een succesvol beroep op artikel 42 Sr slechts mogelijk is als is gehandeld overeenkomstig de mede in artikel 7 lid 1 en 5 Politiewet tot uitdrukking gebrachte beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

De Hoge Raad overweegt dat het hof ervan is uitgegaan dat de verdachte in de gegeven omstandigheden bevoegd was om de benadeelde aan te houden op verdenking van een poging tot doodslag op een of meer politieambtenaren door met een auto op hen in te rijden, en dat deze aanhoudingsbevoegdheid in zijn algemeenheid het gebruik van gepast geweld met zich kan brengen. Met betrekking tot het door de verdachte toegepaste geweld heeft het hof onder meer vastgesteld dat de verdachte tweemaal met een vuurwapen heeft geschoten terwijl de benadeelde de auto had verlaten en alleen en ongewapend (voorovergebogen) wegrende. Een afgevuurde kogel schampte of raakte het achterhoofd van de benadeelde, de andere raakte diens (onder)lichaam; daarbij vuurde de verdachte in de richting van een woonwijk/winkelgebied, waar mensen liepen. Verder heeft het hof vastgesteld dat op dat moment geen sprake was van enig acuut dreigend gevaar. Daarnaast heeft het hof vastgesteld dat zichtbaar vlakbij de verdachte een politiebus stond, met daarin twee verbalisanten die de achtervolging hadden kunnen inzetten teneinde de benadeelde aan te houden. De Hoge Raad oordeelt dat het op deze omstandigheden gebaseerde oordeel van het hof dat het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr niet slaagt omdat de verdachte zijn bevoegdheid om 'aanhoudingsvuur' te gebruiken heeft overschreden door in strijd te handelen met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit, geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

RECHTSPRAAK

Fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de AWR?

Fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de AWR?

Eerste middel

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring van het opzet van de verdachte en bevat onder meer een deelklacht over het oordeel van het hof dat het standpunt dat bij de verkoop van het pakket [a-straat 1] geen omzetbelasting was verschuldigd, niet kan worden aangemerkt als een pleitbaar standpunt.

Het arrest van de belastingkamer van de Hoge Raad van 21 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:638 – door de strafkamer van de Hoge Raad onder meer aangehaald in HR 3 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2542 – houdt het volgende in omtrent een fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR):

‘Vooropgesteld wordt dat de fiscale aangifteplicht zich hierdoor kenmerkt dat de aangifteplichtige onder dreiging van een strafvervolgning wordt gedwongen binnen een door de inspecteur te stellen termijn duidelijk, stellig en zonder voorbehoud een verklaring af te leggen die de inspecteur in staat stelt de hoogte van de verschuldigde belasting vast te stellen. Die verplichting brengt noodzakelijkerwijs mee dat de betrokkene bij het doen van aangifte de – niet zelden complexe – belastingwetgeving moet uitleggen, ook in gevallen waarin onduidelijkheid bestaat over de vraag welke interpretatie juist is.

Indien een onjuiste belastingaangifte wordt gedaan, kan ter zake daarvan geen vergrijpboete als bedoeld in de artikelen 67d en 67e AWR worden opgelegd indien aan die aangifte een standpunt ten grondslag ligt dat gebaseerd kan worden op een pleitbare uitleg van het (fiscale) recht, in die zin dat de belastingplichtige ten tijde van het doen van die aangifte naar objectieve maatstaven gemeten - redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze uitleg en daarmee de door hem gedane aangifte juist was. In een dergelijk geval kan niet worden gezegd

dat het aan opzet of grove schuld van de belastingplichtige te wijten is dat die aangifte onjuist is dan wel dat daardoor te weinig belasting is geheven, ook al wordt het aan die aangifte ten grondslag liggende standpunt later door de rechter onjuist bevonden. Omdat de pleitbaarheid van dat standpunt naar objectieve maatstaven moet worden beoordeeld, en mede gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld, is in dit verband niet van belang of de belastingplichtige bij het doen van de aangifte de pleitbare maar later onjuist bevonden uitleg voor ogen heeft gestaan.

Hetzelfde heeft te gelden voor de vergrijpboete van artikel 67f AWR, indien aan een ontoereikende voldoening of afdracht van belasting op aangifte een standpunt ten grondslag ligt dat gebaseerd kan worden op een pleitbare uitleg van het (fiscale) recht.

Met betrekking tot een mogelijke strafvervolging geldt het volgende. Indien een onjuiste of onvolledige belastingaangifte wordt gedaan, maar de betrokkene ten tijde van het doen van die aangifte – naar objectieve maatstaven gemeten – redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze aangifte juist en volledig was, bijvoorbeeld omdat deze gebaseerd was op een pleitbaar standpunt als hiervoor in 3.4.5 bedoeld, kan niet worden gezegd dat hij opzettelijk een onjuiste of onvolledige aangifte heeft gedaan die ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, een en ander in de zin van artikel 69, lid 2, AWR. Daartoe is immers vereist dat de betrokkene opzettelijk heeft gehandeld, dus minst genomen met voorwaardelijk opzet, hetgeen betekent dat hij bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij ten onrechte geen onderscheidenlijk een onjuiste of onvolledige aangifte heeft gedaan. Dat laatste doet zich niet voor indien, al dan niet achteraf bezien, de door de betrokkene aanvaarde kans dat de aangifte onjuist of onvolledig zou blijken te zijn, niet aanmerkelijk was.'

Zoals hiervoor weergegeven, heeft het hof overwogen dat [A] reeds op grond van artikel 37 Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: Wet OB) omzetbelasting had moeten aangeven en voldoen.

Artikel 37 Wet OB bepaalt dat degene die op enigerlei wijze melding maakt van omzetbelasting welke hij, anders dan op grond van dit artikel, niet verschuldigd is geworden, die belasting verschuldigd wordt op het tijdstip waarop hij die factuur uitreikt en deze belasting op aangifte moet voldoen. Deze bepaling moet worden uitgelegd in het licht van artikel 203 Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: Btw-richtlijn 2006). Op grond van artikel 203 Btw-richtlijn 2006 is btw verschuldigd door eenieder die deze belasting op een factuur vermeldt. In dit verband moet onder 'factuur' worden verstaan elk bescheid waarin van een ander betaling wordt gevorderd. De belastingplichtige die met een dergelijk bescheid ten onrechte de betaling van een als 'btw' aangeduid bedrag opeist van een

ander (niet zijnde een particulier-eindgebruiker), wordt dit bedrag dus op de voet van artikel 37 Wet OB verschuldigd (vgl. HR 4 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:356).

Het hof heeft vastgesteld dat naast een akte van levering van het pakket [a-straat 1] ook een aparte nota van afrekening is opgemaakt door de notaris waarin de levering nauwkeurig is omschreven en waarin de verkoopprijzen en het bedrag van de verschuldigde omzetbelasting zijn vermeld, dat de betaling aan [A] op basis van deze nota van afrekening is verricht, dat bij dergelijke verkooptransacties door [A] nooit een aparte verkoopfactuur werd opgemaakt en uitgereikt, en dat deze nota van afrekening, welke door de bestuurder van [A] voor akkoord werd ondertekend, bij [A] derhalve de plaats heeft ingenomen van een 'eigen' verkoopfactuur. Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld, geeft het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de nota van afrekening daarmee is aan te merken als 'een factuur' als bedoeld in artikel 37 Wet OB, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het hieruit voortvloeiende oordeel van het hof dat niet kan worden gezegd dat [A] ten tijde van het doen van haar aangifte – naar objectieve maatstaven gemeten – redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze aangifte, ondanks het niet daarin opnemen van de aldus door haar in rekening gebrachte omzetbelasting, toch juist was, is evenmin onjuist of onbegrijpelijk. In zoverre faalt het cassatiemiddel.

Nu deze grond, waarop het hof zijn oordeel dat de verdachte zich niet op een pleitbaar standpunt kan beroepen heeft gebaseerd, dat oordeel zelfstandig draagt, behoeft de eerste deelklacht van het cassatiemiddel voor het overige geen bespreking. De deelklacht faalt.

Tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van twintig maanden, waarvan acht maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze achttien maanden en drie

weken, waarvan acht maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1504

Zaaknummer: 18/01534

Rechters: V. van den Brink, E.F. Faase en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 69 AWR en 37 Wet OB

RECHTSPRAAK

Middel over aftrek elektriciteitskosten bij vaststelling wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennepteelt.

Middel over aftrek elektriciteitskosten bij vaststelling wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennepteelt.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het verweer dat de elektriciteitsrekening van Stedin Netbeheer B.V. in mindering moet worden gebracht op het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel.

Bij de bepaling van de hoogte van het wederrechtelijk verkregen voordeel kunnen slechts de kosten die in directe relatie staan tot het delict, gelden als kosten die voor aftrek in aanmerking komen. De wetgever heeft de rechter grote vrijheid gelaten of en zo ja, in welke mate hij rekening wil houden met zodanige kosten. De beslissing daaromtrent behoeft in het algemeen geen motivering. Indien evenwel namens de betrokkene gemotiveerd en met specificatie van de desbetreffende posten het verweer is gevoerd dat bepaalde kosten bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel dienen te worden afgetrokken, zal de rechter bij verwerping van het verweer in zijn uitspraak gemotiveerd tot uitdrukking behoren te brengen hetzij dat de gestelde kosten niet kunnen gelden als kosten die in directe relatie staan tot het delict, hetzij dat zij wel als zodanig kunnen gelden maar dat zij – al dan niet gedeeltelijk – voor rekening van de betrokkene dienen te blijven (vgl. HR 30 oktober 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB3200).

De door het hof aan de verwerping van het verweer ten grondslag gelegde omstandigheid dat de vordering van Stedin Netbeheer B.V. als benadeelde partij niet is toegewezen, kan de verwerping van het in het cassatiemiddel bedoelde verweer niet dragen. Daaruit kan immers niet worden afgeleid dat de door Stedin Netbeheer B.V. in rekening gebrachte kosten niet kunnen gelden als kosten die in directe relatie staan tot het bewezen verklaarde delict, dan wel dat die kosten wel als zodanig kunnen gelden maar voor rekening van de betrokkene dienen te blijven.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1560

Zaaknummer: 19/02392

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

OM niet-ontvankelijk na mondelinge toezegging?

OM niet-ontvankelijk na mondelinge toezegging?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging had moeten worden verklaard op de grond dat een door hoofdagent [verbalisant 1] mondeling gedane toezegging aan de verdachte het gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt dat hij voor het ten laste gelegde feit niet zou worden vervolgd, zonder die [verbalisant 1] als getuige te horen, althans dat het oordeel van het hof dat het niet noodzakelijk is dat [verbalisant 1] als getuige wordt gehoord, niet zonder meer begrijpelijk is.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat in artikel 167 lid 1 Sv aan het openbaar ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het openbaar ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280).

Zo'n uitzonderlijk geval doet zich voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet nadat door het openbaar ministerie gedane, of aan het openbaar ministerie toe te rekenen, uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) bij de verdachte het gerechtvaardigd vertrouwen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd. Aan uitlatingen of gedragingen van functionarissen aan wie geen bevoegdheden in verband met de vervolgingsbeslissing zijn toegekend, kan het gerechtvaardigd vertrouwen dat (verdere) vervolging achterwege zal blijven, echter in de regel niet worden ontleend (vgl. HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5002).

Indien het verweer wordt gevoerd dat aan een toezegging van een opsporingsambtenaar het gerechtvaardigd vertrouwen kan worden ontleend dat vervolging achterwege zal blijven, moet

de rechter doen blijken te hebben onderzocht of sprake was van de gestelde toezegging door de opsporingsambtenaar dat geen vervolging zou worden ingesteld en zo ja, of de verdachte op die toezegging mocht vertrouwen (vgl. HR 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:513). De rechter mag het onderzoek of sprake was van de gestelde toezegging door de opsporingsambtenaar achterwege laten, wanneer hij van oordeel is dat hetgeen over die toezegging is aangevoerd – ware het juist – niet het gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt.

Het hof heeft het verweer dat door [verbalisant 1] – kennelijk op 4 februari 2015 op het politiebureau – tegen de verdachte is gezegd dat deze niet zou worden vervolgd en dat daardoor bij de verdachte het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij niet zou worden vervolgd, verworpen. Het hof heeft echter niet blijk gegeven van het hiervoor bedoelde onderzoek of sprake was van de gestelde toezegging door de opsporingsambtenaar, nu het in de kern slechts zonder enige concretisering heeft verwezen naar het procesdossier. Het hof heeft ook niet overwogen dat – ware die stelling juist – die toezegging niet het hiervoor bedoelde gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt. Het oordeel van het hof dat het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging, is daarom niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. Gelet hierop is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1563

Zaaknummer: 19/03869

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht over verwerping verweer strekkend tot niet-ontvankelijkverklaring OM in de vervolging, omdat het OM in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude heeft gehandeld door verdachte te vervolgen.

Klacht over verwerping verweer strekkend tot niet-ontvankelijkverklaring OM in de vervolging, omdat het OM in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude heeft gehandeld door verdachte te vervolgen.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging. Het voert daartoe aan dat het openbaar ministerie, gelet op het uiteindelijk in een administratieve procedure vastgestelde benadelingsbedrag, in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude (hierna: Aanwijzing) heeft gehandeld door de verdachte te vervolgen.

Bij de beantwoording van de vraag of het openbaar ministerie terecht heeft geoordeeld dat voldaan is aan de criteria van de Aanwijzing, moet worden uitgegaan van de gegevens die ten tijde van de vervolgingsbeslissing aan het openbaar ministerie bekend waren (vgl. HR 27 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT2105).

Het hof heeft vastgesteld dat ten tijde van de vervolgingsbeslissing, in december 2016, op basis van de toen bekend zijnde gegevens over het benadelingsbedrag, was voldaan aan de criteria van de Aanwijzing. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af dat op een later moment in een administratieve procedure het daadwerkelijke benadelingsbedrag alsnog op € 0 is gesteld. Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1496

Zaaknummer: 19/02794

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: P.B. Spaargaren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken.

Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen 'door middel van het begaan van' het in de hoofdzaak onder 2 bewezen verklaarde strafbare feit en heeft daarbij overwogen dat het voordeel is gebaseerd op 'de in het conversielaboratorium geproduceerde hoeveelheid BMK en de marktwaarde ervan'. De betrokkene is in de hoofdzaak met betrekking tot het onder 2 ten laste gelegde echter vrijgesproken van (kort gezegd) het medeplegen van het maken en opbouwen van de productieopstelling, het produceren van BMK en het voorhanden hebben van BMK. Gelet daarop heeft het hof bij de beoordeling van de ontnemingsvordering ten onrechte het voordeel betrokken dat zou zijn verkregen door de onder 2 ten laste gelegde gedragingen waarvan de betrokkene is vrijgesproken (vgl. EHRM 1 maart 2007, 30810/03, ECLI:CE:ECHR:2007:0301JUD003081003 (*Geerings/Nederland*)). De verwerping van het verweer is dus ontoereikend gemotiveerd. Daarbij verdient opmerking dat uit de enkele omstandigheid dat de betrokkene is veroordeeld voor het voorhanden hebben van materialen bestemd voor het maken van een productieopstelling, niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1484

Zaaknummer: 19/00492

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

Heeft het hof het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken terecht verworpen?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de ontnemingsvordering moet worden afgewezen omdat de vaststelling van het voordeel is gebaseerd op een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 14.

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de betalingsverplichting van € 11.667 die aan de betrokkene is opgelegd.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 11.084 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1483

Zaaknummer: 19/00406

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Oordeel hof dat overschrijding redelijke termijn in hoger beroep geen aanleiding geeft tot strafvermindering begrijpelijk?

Oordeel hof dat overschrijding redelijke termijn in hoger beroep geen aanleiding geeft tot strafvermindering begrijpelijk?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep geen aanleiding geeft tot strafvermindering.

Het oordeel van het hof dat de overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep geen aanleiding geeft tot strafvermindering, omdat de zaak in eerste aanleg voortvarend is behandeld en de zaak in twee instanties binnen een termijn van vier jaar is afgehandeld, is niet zonder meer begrijpelijk. Weliswaar kunnen bijzondere omstandigheden rechtvaardigen dat wordt volstaan met de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden, maar deze door het hof in aanmerking genomen omstandigheden zijn daarvoor – mede in aanmerking genomen de mate van overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep met bijna tien maanden – niet toereikend. Het oordeel van het hof is daarom ontoereikend gemotiveerd. Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak in zoverre zelf afdoen.

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van dertig maanden, waarvan tien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 27 maanden, waarvan tien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloofd en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1558

Zaaknummer: 18/04919

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het door verdachte toegepaste geweld niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en dat hem daarom geen beroep toekwam op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr?

Kon het hof oordelen dat het door verdachte toegepaste geweld niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en dat hem daarom geen beroep toekwam op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het door de verdachte toegepaste geweld niet verenigbaar was met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en dat hem daarom geen beroep toekomt op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr.

In een geval als het onderhavige, waarin een politieambtenaar wordt vervolgd wegens een geweldsmisdrijf omdat hij ter aanhouding van een verdachte vuurwapengeweld heeft aangewend, volgt uit het hiervoor kort weergegeven juridisch kader dat een succesvol beroep op artikel 42 Sr slechts mogelijk is als is gehandeld overeenkomstig de mede in artikel 7 lid 1 en 5 Politiewet tot uitdrukking gebrachte beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Het hof is ervan uitgegaan dat de verdachte in de gegeven omstandigheden bevoegd was om [benadeelde] aan te houden op verdenking van een poging tot doodslag op een of meer politieambtenaren door met een auto op hen in te rijden, en dat deze aanhoudingsbevoegdheid in zijn algemeenheid het gebruik van gepast geweld met zich kan brengen. Met betrekking tot het door de verdachte toegepaste geweld heeft het hof onder meer vastgesteld dat de verdachte tweemaal met een vuurwapen heeft geschoten terwijl [benadeelde] de auto had verlaten en alleen en ongewapend (voorovergebogen) wegrende. Een afgevuurde kogel schampte of raakte het achterhoofd van [benadeelde], de andere raakte diens (onder)lichaam; daarbij vuurde de verdachte in de richting van een woonwijk/winkelgebied, waar mensen liepen. Verder heeft het hof vastgesteld dat op dat

moment geen sprake was van enig acuut dreigend gevaar. Daarnaast heeft het hof vastgesteld dat zichtbaar vlakbij de verdachte een politiebus stond, met daarin twee verbalisanten die de achtervolging hadden kunnen inzetten teneinde [benadeelde] aan te houden.

Het op deze omstandigheden gebaseerde oordeel van het hof dat het beroep op de strafuitsluitingsgrond van artikel 42 Sr niet slaagt omdat de verdachte zijn bevoegdheid om 'aanhoudingsvuur' te gebruiken heeft overschreden door in strijd te handelen met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1488

Zaaknummer: 18/04464

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: Th.J. Kelder en L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 42 Sr

RECHTSPRAAK

Herziening op basis van het feit dat uit gegevens van het RDW blijkt dat de blauwe Volkswagen Polo op naam van de aanvrager stond geregistreerd ten tijde van de ten laste gelegde poging tot diefstal.

Herziening op basis van het feit dat uit gegevens van het RDW blijkt dat de blauwe Volkswagen Polo op naam van de aanvrager stond geregistreerd ten tijde van de ten laste gelegde poging tot diefstal.

In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat uit de bij de aanvraag gevoegde gegevens van de Rijksdienst voor het Wegverkeer (hierna: RDW) blijkt dat een blauwe Volkswagen Polo met het kenteken [kenteken 2] op naam van de aanvrager stond geregistreerd ten tijde van het ten laste gelegde. Daarbij wijst de aanvraag op de mogelijkheid dat de aanvrager zijn eigen blauwe Volkswagen Polo met het kenteken [kenteken 2] voorafgaande aan het ten laste gelegde heeft geparkeerd bij het parkeerterrein Onderdoor waar ook de blauwe Volkswagen Polo van de aangever stond geparkeerd, en het zeer aannemelijk is dat de aanvrager bij vergissing op de achterbank van een andere dan zijn eigen blauwe Volkswagen Polo heeft plaatsgenomen.

Het bewijsmateriaal waarover het hof bij het doen van zijn uitspraak beschikte, omvat onder meer een verklaring van aangever [aangever] over de wijze waarop de aanvrager heeft gereageerd toen hij door de aangever in de auto van de rechthebbende werd aangetroffen, inclusief de bedreiging die aanvrager uitte in de richting van de rechthebbende van de auto en de vlucht van de aanvrager na de confrontatie met de rechthebbende. Die verklaring vindt bevestiging in daarmee overeenstemmende verklaringen van de getuigen [betrokkene 1] en [betrokkene 2]. Tegenover dat bewijsmateriaal zijn de bij de aanvraag gevoegde gegevens van de RDW waaruit blijkt dat ten tijde van het ten laste gelegde een blauwe Volkswagen Polo met kenteken [kenteken 2] op naam van de aanvrager was geregistreerd, van onvoldoende gewicht om te kunnen gelden als een gegeven in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Het enkele gegeven dat een – beweerdelijk met de auto van de aangever nagenoeg identieke – blauwe Volkswagen Polo op naam van de aanvrager was geregistreerd ten tijde van het ten laste gelegde, wekt niet het ernstige vermoeden dat het hof de aanvrager zou hebben

vrijgesproken als het bekend was geweest met wat in de aanvraag is aangevoerd.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1562

Zaaknummer: 20/02173

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: Lefevère, P.C.P. P.C.P. Lefevère

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Krachtens wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 184 Sr?

Krachtens wettelijk voorschrift als bedoeld in artikel 184 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte niet heeft voldaan aan een bevel gegeven 'krachtens wettelijk voorschrift' als bedoeld in artikel 184 Sr.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 184 lid 1 Sr. Die bepaling eist een 'krachtens wettelijk voorschrift' gegeven bevel of gedane vordering. Een dergelijk voorschrift moet uitdrukkelijk inhouden dat de betrokken ambtenaar gerechtigd is tot het geven van een bevel of het doen van een vordering (vgl. HR 29 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4108).

Op grond van artikel 151b lid 1 Gemeentewet kan de officier van justitie in een veiligheidsrisicogebied onder meer de bevoegdheid van artikel 51 lid 3 WWM toepassen. Die bevoegdheid heeft betrekking op het onderzoeken van vervoermiddelen op wapens of munitie. Met het oog op het toepassen van onder meer deze bevoegdheid kunnen opsporingsambtenaren op grond van artikel 51 lid 4 WWM van de bestuurders van voertuigen en van de schippers van vaartuigen vorderen dat deze de vervoermiddelen tot stilstand brengen, deze vervoermiddelen naar een door hen aangewezen plaats overbrengen en overeenkomstig hun aanwijzingen ter zake medewerking verlenen.

De bewezenverklaring houdt in dat het bevel van de daar genoemde ambtenaar van politie is gegeven krachtens artikel 151b Gemeentewet en artikel 50, 51 en 52 WWM. Daarmee heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het in de bewezenverklaring bedoelde bevel is gegeven krachtens de in artikel 51 lid 4 WWM neergelegde bevoegdheid van een opsporingsambtenaar om van de bestuurder van een voertuig te vorderen dat deze het voertuig tot stilstand brengt zodat het voertuig kan worden onderzocht op de aanwezigheid van wapens of munitie. In aanmerking genomen dat uit de bewijsmiddelen blijkt dat het bevel door de opsporingsambtenaar is gegeven in een veiligheidsrisicogebied als bedoeld in artikel 151b Gemeentewet waar een last van de officier van justitie als bedoeld in artikel 51 lid 3 WWM van kracht was en gelet op wat onder 2.4 en 2.5.1 is overwogen, getuigt het oordeel van het hof dat het in de bewezenverklaring bedoelde bevel is gegeven 'krachtens wettelijk voorschrift' als bedoeld in

artikel 184 lid 1 Sr, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook niet onbegrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1554

Zaaknummer: 19/03905

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 184 Sr, 51 WWM en 151b GemW